

§ 1. W celu wykonywania ogólnego kierownictwa oraz nadzoru w dziale ubezpieczenia na wypadek choroby ustanawia się Główny Urząd Ubezpieczeń z siedzibą w Warszawie tymczasowo przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej.

§ 2. Do zakresu działania Głównego Urzędu Ubezpieczeń należy w szczególności:

1) rozstrzyganie w ostatniej instancji zażaleń na decyzje Okręgowych Urzędów Ubezpieczeń;

2) organizowanie Okręgowych Urzędów Ubezpieczeń;

3) nadzór nad Okręgowymi Urzędami Ubezpieczeń oraz nadzór w ostatniej instancji nad Kasami Chorych podległymi tym urzędom;

4) organizacja Kas Chorych oraz Związków Kas Chorych jakoteż mianowanie komisarzy lub instruktorów, wzgl. tymczasowych władz dla organizowania tych instytucji, jak również pociąganie na mocy art. 100 lit. b) ustawy z dnia 19 maja 1920 r. władz samorządowych do współdziałania przy tej organizacji;

5) kierownictwo i nadzór nad Związkami Kas Chorych;

6) wydawanie dla Kas Chorych oraz ich Związków ogólnych przepisów o prowadzeniu biurowości, księgowości, statystyki, lokowania funduszy, składania sprawozdań z działalności i zamknięć rachunkowych, układanie planów organizacji lecznictwa dla instytucji ubezpieczenia na wypadek choroby, ustalanie wzorów formularzy dla zgłoszeń obowiązkowych, przewidzianych w ustawie z dnia 19 maja 1920 r.;

7) wydawanie instrukcji, regulaminów i t. p. dla Okręgowych Urzędów Ubezpieczeń.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

620.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Skarbu

z dnia 10 lipca 1924 r.

w sprawie przedłużenia terminu zgłaszania przez pracodawców w Państwowych Urzędach Pośrednictwa Pracy wolnych miejsc dla inwalidów wojennych ciężko poszkodowanych.

Na mocy art. 55 i 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin, oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. № 32 poz. 195) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Skarbu z dnia 15 listopada 1921 r. o obowiązku zatrudniania ciężko poszkodowanych inwalidów wojennych (Dz. U. R. P. № 94 poz. 699)

zamiast słów: „w ciągu 24 godzin”—wstawia się wyrazy „w ciągu 3 dni”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

621.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 18 lipca 1924 r.

w sprawie przedłużenia czasu pracy w hutach w Górnośląskiej części województwa Śląskiego.

Na mocy § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 58, poz. 587) w sprawie zmiany względnie uzupełnienia niektórych postanowień niemieckich rozporządzeń, dotyczących demobilizacji gospodarczej w Górnośląskiej części województwa Śląskiego oraz działu II rozporządzenia uzupełniającego z dnia 17 grudnia 1918 r. (Dz. U. Rzeszy, str. 1436) do rozporządzenia w sprawie normowania czasu pracy robotników z dnia 23 listopada 1918 r. (Dz. U. Rzeszy, str. 1334) zarządza się co następuje:

§ 1. Celem zapobieżenia bezrobociu w okresie trudnego położenia gospodarczego w Górnośląskiej części województwa Śląskiego, zezwalam na przedłużenie czasu pracy robotników w hutach najwyżej do 10 godzin na dobę pod warunkiem, żeby czas pracy poszczególnych kategorii robotników nie przekraczał ich czasu pracy z pierwszej połowy 1914 r.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierzam Komisarzowi Demobilizacyjnemu w Katowicach.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje w ciągu trzech miesięcy, o ile w drodze osobnego rozporządzenia nie zostanie wcześniej uchylone.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

622.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 10 lipca 1924 r.

w sprawie zaprowadzenia wzajemnej wymiany przekazów pocztowych między Polską a Kanadą.

Na mocy art. 17 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. № 58, poz. 584) zarządza się co następuje:

§ 1. Od dnia 1 sierpnia 1924 r. wprowadza się wzajemną wymianę przekazów pocztowych między Polską a Kanadą. Do wymiany dopuszcza się tylko przekazy zwykłe.

§ 2. Najwyższa kwota przekazu z Kanady do Polski nie może przekraczać 100 dolarów kanadyjskich; kwota zaś przekazu z Polski do Kanady nie może przewyższać 500 złotych.

§ 3. Przy nadawaniu przekazu nadawca uiszcza zgóry opłatę, która wynosi od kwoty przekazowej:

- a) do 50 złotych 50 groszy
- b) ponad 50 do 100 złotych . . . 100 „
- c) za każde dalsze 100 złotych . . 50 „

§ 4. 1. Ażeby wysłać pieniądze przekazem pocztowym do Kanady, interesant musi najpierw postarać się o pozwolenie na wywóz złotych zagranicę.

Otrzymane pozwolenie musi wysyłający złożyć przy nadawaniu przekazu w urzędzie pocztowym.

2. Nadawca ma wypełnić krajowy blankiet przekazowy stosownie do nadruku wyraźnie atramentem, albo drukiem lub pismem maszynowym, podając imię, nazwisko, miejsce przeznaczenia, mieszkanie odbiorcy oraz prowincję w obrębi której znajduje się urząd przeznaczenia; w lewym zaś odcinku po stronie tytułowej swe imię, nazwisko i mieszkanie.

Wypełnienie przekazu ołówkiem, choćby atramentowym nie jest dozwolone. Przy przekazach, adresowanych poste-restante, lub do firm i towarzystw, należy określać uprawnionego do odbioru tak dokładnie, ażeby można go było odróżnić od innych osób, firm lub towarzystw tego samego nazwiska lub tej samej nazwy.

Adresy skrócone i telegraficzne są wzbronione.

Na lewym odcinku odwrotnej strony blankietu przekazowego nie wolno umieszczać prywatnej korespondencji.

§ 5. Nadawca przekazu pocztowego może zażądać jego wycofania lub zmiany adresu na zasadach przewidzianych dla przesyłek listowych zagranicę, lecz tylko przed podjęciem przez odbiorcę kwoty przekazowej.

§ 6. Nadane do Kanady przekazy w złotych urząd pocztowy Warszawa 1 będzie przeliczał na dolary i centy kanadyjskie według ceny sprzedaży dla małych transakcji, wyrażonej każdorazowo w cenie urzędowej giełdy pieniężnej w Warszawie z dnia poprzedniego nadejścia przekazu do urzędu pocztowego Warszawa 1, o ile zaś przekaz nadejdzie w poniedziałki lub dnię poświęcone, według kursu ostatniego dnia notowań, dodając do giełdowej ceny sprzedaży na ewentualne straty walutowe 1% od ceny giełdowej 1 dolara kanadyjskiego.

§ 7. Nadeszłe do Polski z Kanady przekazy w dolarach kanadyjskich urząd pocztowy Warszawa 1 będzie przeliczał na złote i grosze po cenie kupna dla małych transakcji, oznaczonej w cenie urzędowej giełdy pieniężnej w Warszawie z dnia nadejścia

przekazów do Warszawy, odejmując jednak od giełdowej ceny kupna na ewentualne straty walutowe 1% od ceny giełdowej 1 dolara kanadyjskiego.

§ 8. Przekazy wysyłane z Kanady do Polski będą wypłacane w walucie polskiej i postępowanie z temi przekazami jest takie same jak z przekazami krajowymi.

§ 9. Przekazy są ważne w ciągu dwunastu miesięcy, następujących po miesiącu nadania.

§ 10. Nadawca, ewentualnie odbiorca przekazu, może wnieść pismo wywiadowcze, ażeby się dowiedzieć o wypłacie przekazu. Wnoszenie reklamacji dozwolone jest tylko w ciągu jednego roku, licząc od dnia następującego po wygaśnięciu ważności przekazu. Po upływie tego terminu odpowiedzialność Zarządów za mylną wypłatę upada.

Kwoty wpłacone na przekazy pocztowe, których zwrotu nie zażądano w terminach określonych ustawami i przepisami kraju wpłacenia, przechodzą ostatecznie na własność Zarządu, który przekaz zainkasował.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 sierpnia 1924 r.

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

623.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 12 lipca 1924 r.

o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 25 kwietnia 1924 r. o opłatach za czynności urzędów miar.

Na podstawie art. 23 dekretu o miarach z dn. 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 15 poz. 211), rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 28 maja 1921 r. w przedmiocie miar (Dz. U. Min. b. Dz. Pr. r. 1921 № 20 poz. 138), rozporządzeń Rady Ministrów: z dnia 17 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 100 poz. 716), z dnia 5 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 104 poz. 752) i z dnia 16 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 52 poz. 470), oraz na podstawie § 16 Ustawy Rzeszy Niemieckiej z dnia 30 maja 1908 r. o miarach (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej str. 349) i § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1923 roku (Dz. U. R. P. № 28 poz. 166) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 2 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 kwietnia 1924 r. o opłatach za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. № 39 poz. 415) otrzymuje treść następującą:

„§ 2. Jeżeli jednak już przy oględzinach powierzchniowych okaże się, że zgłoszone narzędzie